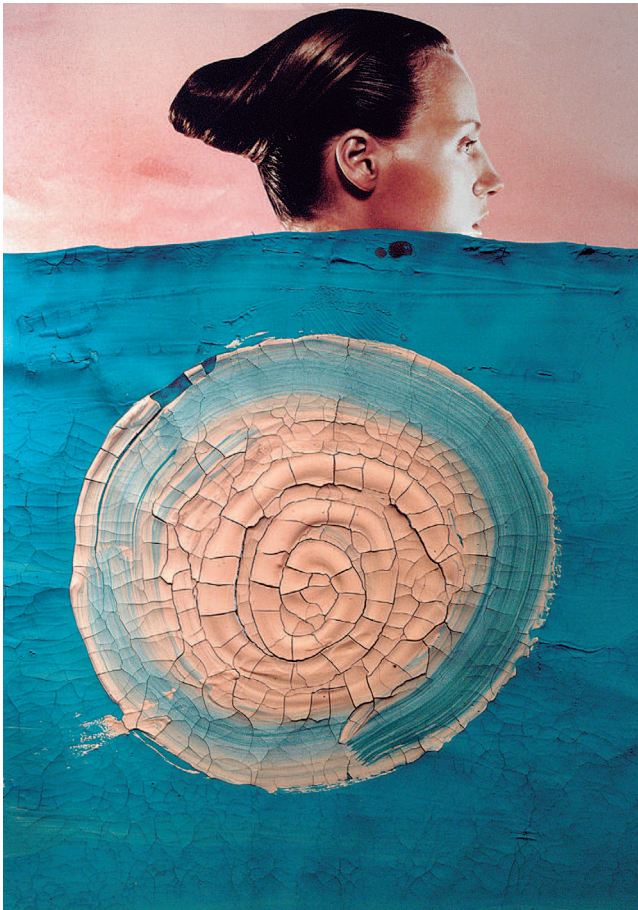

Col·lecció Ventura Garcés

★★★★

Can Framis. Fins al 19 de juny

M'encanten les exposicions petites, gairebé íntimes. I aquesta n'és un cas. Una tria de vuit obres d'una col·lecció de més de 500. És la col·lecció que va formar l'advocat Ventura Garcés (Barcelona, 1930-2008), fill del també advocat i poeta Tomàs Garcés. I l'acull en un racó banyat de llum natural de l'espai Can Framis, seu de la col·lecció Vila Casas. M'encanta no passar més de mitja hora envoltat d'unes poques, bones obres, i dedicar-los tota la meva atenció. Sense clatells, gairebé

en monàstica solitud, com si el que estic presenciant fos meu. I, en certa manera, així és.

El cas Ventura Garcés m'omple de nostàlgia. Nostàlgia d'una classe mitjana-alta molt il·lustrada que comprava art de manera gairebé compulsiva. Que es guiava pel seu propi gust estètic, que evolucionava i que, quan comprava, no ho feia com a inversió. Gent valenta que, cal tenir-ho molt en compte!, comprava a la galeria. O sigui, no anava directament a l'artista per estalviar-se uns calerons. I penjaven gairebé tot el que tenien, a casa i al negoci. Però que no feien ostentació del seu tresor. Gent que quan viatjava a

altres ciutats, per feina, destinava una estona a visitar galeries. Gent oberta que reservava els dissabtes al matí per visitar exposicions... fins que els galeristes van decidir que això d'obrir en dissabte feia petitburgès.

La tria mínima que ha dut a terme Daniel Giralt-Miracle de la col·lecció Ventura Garcés és magistral. Hi ha un Joan Ponç –tal vegada l'artista més present a la col·lecció– que ens demostra que a aquest tipus, per molt que el coneguem i l'exposem, no el tindrem mai prou valorat. Un Tàpies del 1988,

“ La tria mínima de Giralt-Miracle de la col·lecció de Garcés és magistral

pulcre i de dimensions generoses. Un Guinovart més que monumental, diria que escenogràfic, fins al punt que a l'espectador li entren ganes d'arrencar a cantar davant seu. Un Miguel Àngel Campano si fos possible més monumental, molt llunyà dels seus experiments constructivistes, però sempre amatent a un diàleg pictòric que no oblidia Guston o Marden. Una instal·lació de Plensa, del 1995, de quan Plensa arriscava perquè tenia menys a perdre. Una pintura de Julian Schnabel realitzada més o menys quan a la seva exposició a la Fundació Miró, el 1993. I dues delicioses escultures, fràgils fins al paroxisme, d'Antoni Llena. Entreu. Inspireu. Expireu. I sortiu. Fàcil, oi? – Ricard Mas

NOTA AL PEU El fons de Garcés s'exposa per primera vegada.

Ens agrada!

Per Eugènia Sendra

01.

LA BÈSTIA I EL SOBIRÀ

En aquesta exposició dedicada al desmantellament de les lògiques del poder, ningú passa de llarg del 'trio' d'Inés Doujak.

► MACBA. De dimecres a dilluns

02.

PICASSO - DALÍ

Una ocasió per conèixer la relació entre dos genis de la pintura contemporània i per descobrir obres poc vistes de Dalí, que guanya el duel amb Picasso.

► Museu Picasso. De dimarts a diumenge

03.

MODUS VIVENDI

Aquí tres motius per revisar Sophie Calle: els cecs, el quadres desapareguts i la descoberta del mar. ► La Virreina. De dimarts a diumenge

04.

ITÀLIA. I SEI SENSI

Una altra mostra petita, d'aquests bombons imprescindibles, amb escultures d'alguns dels principals exponents de l'art italià del segle XX. ► Fundació Suñol.

De dilluns a dissabte

05.

SOUND IN BITS

Tristan Perich posa a prova la capacitat de l'espectador per entendre la màquina i el seu do per fer art. ► Àngels Barcelona. De dilluns a dissabte

Per a més exposicions
visiteu **timeout.cat**